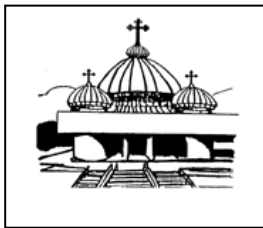

В і с т і У к р а ї н с ь к о ї К а т о л и ц ь к о ї П а р о х і ї С в я т о ї П о к р о в и
St. Mary's Church Bulletin

40 Notre Dame Ave., Sudbury On, P3C 5K2 Parish Tel. (705) 675-8244

Website: www.saintmarysudbury.com

Email: stmaryssudbury@yahoo.ca

<https://www.facebook.com/stmarysukrainiancatholicchurchsudbury>

Pastor: Fr. Petro (Peter) Bodnar

DIVINE LITURGY:

SUNDAY: 9:00 a.m. (Ukrainian) **SUNDAY** 10:30 a.m. (English)

SATURDAY : 4:00 pm (English)

Confession: Before Divine Liturgies 9:00 am and 10:30 am on Sundays or anytime upon request.

Baptisms & Marriages: By prior arrangement (at least 1 year before the marriage date), through the parish office.

Visitations & Anointing of the Sick: Please notify the office if a member of your family is in need of a visit.

October 6, 2019 - 16th Sunday after Pentecost

**The Passing of the Holy Apostle and Evangelist John the
Theologian**

Epistle: 2 Corinthians 6:1-10 see explanation on page 413

Gospel: Matthew 25:14- 30 see explanation on page 68

Propers for the Divine Liturgy: *Tone 7 on page 353 and 697*

Prayer Intentions October 7-13

Monday, Tuesday, Wednesday, Friday: No Divine Liturgy

Thursday: 5:00 pm +Kevin, Lorraine, Emily Houle and Micheal – Fr. Peter

Saturday: 4:00 p.m. +Brian Simcoe - Fr. Peter

Sunday: 9:00 a.m. +Maria Selisnyj - Family

10:30 a.m. Divine Liturgy – In thanksgiving

CABBAGE ROLL WORKSHOP: Monday, October 7th, at 9:00 a.m.

Everyone is welcome!

OUR LADY OF FATIMA PILGRIM STATUE AND ROSARY

RECITATION: Friday, October 11th at 1:00 p.m. in the Ukrainian Seniors' Residence.

Liturgical Calendar Information/discussion session 2– you are invited to share your thoughts about Gregorian/Julian calendar. Tuesday, October 22, at 6 pm at the Church hall.

OCT 20TH WE WILL BE CELEBRATING 110th Anniversary and OUR PARISH FEAST DAY THE “HOLY PROTECTION OF THE MOTHER OF GOD: As a parish community we will join together and there will be one bilingual Divine Liturgy at 10:30 a.m. on Sunday October 20, 2019 to celebrate our Feast Day, the “Holy Protection of the Mother of God.” After the Divine Liturgy we invite you to our Parish Dinner at Noon. Tickets are \$20 for adults, and \$10 for students, children under 5 years old are free of charge. Tickets are available in advance only before October 16th, 2019.

FINANCES September 29th:

Available in the printed version of the bulletin

Thank you very much for your generosity!

Жертводавцям складаємо ширю подяку!

DONATIONS FOR CHRISTMAS TEA RAFFLE : Our Tea will take place on **December 1st**. We are asking for donations towards baskets for raffle. We will be very grateful for your donation and support of our fundraising efforts.

LIFE CHAIN: The Annual Life Chain Sudbury will take place in front of Health Sciences North, Parish Street today, between 2:30-3:30 p.m. This is a peaceful reminder of the value of life aimed to help support our unborn babies. Our faithful are encouraged to participate.

THANK YOU! To all volunteers and patrons of last week's Luncheon. Your support is greatly appreciated. God bless you!

ХРАМОВИЙ ПРАЗНИК ПОКРОВИ і 110 річниця нашої парафії– в цьому році празник припадає у неділю 20 жовтня, 2019р. В цей день будемо врочисто святкувати наше парафіяльне свято. **Тільки одна двомовна Божественна Літургія о год 10:30 рано буде правитися.** Після літургії святочний подячний обід. Квитки можна

придбати у парафіяльній канцелярії до 16 жовтня: \$20 від особи, студенти \$10 і діти до 5 років за дармо.

Літургійний Календар - зустріч 2 – запрошуємо поділитися вашими заувагами і думками що до літургійних святкувань у нашій парафії. вівторок, 22-го жовтня о год 6 вечора у церковній залі.

Ланцюх Життя – Щорічний ланцюх життя відбудеться в неділю 13-го жовтня о год 2:30 – 3:30 після обіду, біля лікарні. Щиро всіх запрошуємо до участі.

Щира Подяка – для всіх наших волонтерів які допомогли і взяли участь у нашому одібі.

ЗИМВИЙ ЧАЙОЧОК – відбудеться 1-го грудня. Щиро просимо о пожертви і допомогу.

Нам сьогодні доводиться бачити, як популізм на глобальному рівні став хворобою сучасних демократичних суспільств. Популісти – це люди, які говорять те, що від них хочуть почути, не відчуваючи жодної відповідальності здійснювати те, про що вони говорять. Часом можна почути, що та сама особа в різних аудиторіях говоритиме різні речі. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у програмі «Відкрита Церква» на «Живому ТБ».

«На рівні своєї політичної діяльності, – зазначив Блаженніший Святослав, – популісти виступають у ролі деконструктивістів, тобто вони демонтують структури. А ми знаємо, що держава – це передусім структура, механізм, який мусить бути ефективним. Навіть коли говорять про реформи, популісти вміють деконструювати щось, але до кінця збудувати нове не вміють».

На переконання Глави Церкви, найбільшою бідною популізму, що напругу зачіпає певну церковну реакцію на цю дійсність, – це абсолютне ігнорування поняття істини. Якщо немає певних принципів, певних цінностей, які є непорушними, якщо немає істини, якою не можна торгувати, а їй потрібно служити, тоді все дозволене.

«Зокрема, такого типу небезпека є кричущою і болючою в сучасній культурі, яка називається культурою постправди. Якщо ми живемо у світі постправди, то означає, що ми будемо жити у світі постсправедливості, тобто без справедливості. Якщо ми не маємо поняття істини справедливості в межах українського суспільства, тоді ми ставимо під сумнів необхідність самого існування нашої державності як такої», – вважає Блаженніший Святослав.

Що в такому разі покликані робити християни? «Ми повинні говорити правду. Ми повинні свідчити правду навіть тоді, коли вона комусь не подобається. Ми не маємо права торгувати нашою громадянською позицією. Думаю, справжній християнин не може бути популістом. Бо ми, як християни, покликані здійснювати, проголошувати такі істини, які навіть можуть бути непопулярні. За правду варто навіть деколи постраждати. Це теж може бути непопулярним. Тому вважаю, що питання популізму є дуже небезпечним феноменом», – наголосив він.

Предстоятель висловив сподівання, що українське суспільство, яке дедалі більше відкриватиме своє християнське коріння, бачачи, що в нас є успішний тисячолітній досвід державного будівництва, буде мати належний запобіжник проти вірусу популізму.

Джерело: news.ugcc.ua

3. Прагматичний аналіз

3.1. Ситуаційний контекст (як сприймали притчу сучасники Ісуса) [ii].

В часах Ісуса історія про слуг і їх пана (який від'їжджає, давши їм завдання), безсумнівно, повинна була розглядатися як розповідь про відносини Бога та Ізраїлю. Мабуть, євангелист Лука хоче, щоб саме так ми розуміли його версію тієї ж історії (Лк 19,11–27). Якщо навіть у Нагірній проповіді можна бачити в першу чергу виклик Ісуса Ізраїлеві Його часу, то, можливо, нам слід сприймати цю притчу так само. При такому тлумаченні притча добре поєднується з 23-ю главою, в якій Ісус звинувачує книжників і фарисеїв. Можна припустити, що в притчі їх представляє лукавий слуга, який сховав гроші («таланти») свого пана. У якому сенсі книжники та фарисеї отримали в дар свій талант? Їм було дано Закон Мойсея, Храм і почуття присутності Бога серед них. Їм були дані чудові обітниця, що Бог благословить не тільки Ізраїль, але і весь світ через Ізраїль. Проте вони закопали цей свій талант у землю, віддавши перевагу бути не світлом світу, а приберегти світло для себе (пор. Мт 5,14–16). Вони були негідними слугами, а тепер їх пан нарешті повертається і збирається спитати з них звіт. Прийдешнє руйнування Єрусалиму і Храму повинно бути сприйнято як покарання слуги, що не виконав веління свого пана.

Але про кого ж йдеться в притчі, коли говориться про двох слуг, які залишилися гідні довіри свого пана? Здається, це ті люди, які у відповідь на заклик Ісуса настільки поширюють блага, даровані Ізраїлю, що вони стають вже чимось новим (пор. 2 Кор 5,17). Це слуги Царства Божого, яке подібно до гірчичного зерна, з якого виростає велике дерево (пор. Мт 13, 31–32). Такі люди – знак того, що це дерево вже починає цвісти. Коли Ісус прийшов до Єрусалиму, щоб прискорити останнє зіткнення між Царством Божим і його ворогами, віддані Христу учні уподібнюються до слуг, які правильно повелися з грошима, котрі їм довірили.

3.2. Сучасний контекст (що означає притча для сучасних християн).

Завжди існує небезпека, що люди будуть сприймати християнство як своєрідну божественну екзаменаційну систему. Можна подумати, що Бог дав нам чітку програму поведінки і одного разу прийде, щоб провести вирішальний іспит, приготувавши для відмінників щось прекрасне, а для двієчників – щось жахливе. На перший погляд, ця притча, повинна тільки посилити це враження. Але, звичайно ж, ми повинні завжди протестувати проти такого погляду на Євангеліє і Бога. Ісус каже, що Він прийшов кликати не праведних, а грішників та знайти і врятувати заблуканих (пор. Лк 19, 9–10). Ісус стверджує, що митники та грішники, які провалили всі іспити юдаїзму, увійдуть у Царство Небесне попереду книжників і фарисеїв. Врешті ціла глава в Євангелії від Матея (23-тя) присвячена осторозі Ісусом самовпевнених лідерів єврейського народу. Отже, про що ж ця притча?

Зазвичай вважається, що так Ісус готує своїх учнів до довгого періоду Його відсутності, коли їм потрібно буде виконувати Його доручення; коли Він повернеться, то буде судити у відповідності з тим, наскільки вони впоралися з завданнями покладеними на них. В Новому Завіті знаходимо кілька місць в котрих є перелічені дари та служіння, які отримують члени Церкви: Рм 12, 6 – 8; 1 Кор 12, 8 – 10; 1 Кор 12, 28 – 30; Еф 4, 11; 1 Пет 4, 9 – 11. Дуже важливим є той факт, що дари є дані для того, щоб інші могли з них користати: *“Кожному дається виявлення Духа на спільну користь (1 Кор 12, 7).”* Впродовж всієї історії спасіння не існує навіть одного випадку, коли Бог вибрав би якусь людину, не підпорядковуючи цей вибір своєму планові спасіння, призначеному для всіх.”^[iii] І чим більше дарів та чим вище служіння – тим більше відповідальності: наприклад єпископ відповідає перед Богом не тільки за себе, але й за священників та вірних своєї єпархії, за те як голоситься Добра Новина та багато іншого. Подібно є з кожним станом та служінням – великі знання накладають велику відповідальність (пор. Лев 26, 18 Ам 3, 1 – 2).^[iv] Зрештою *«depositum fidei*, що міститься у Святій Традиції та у Святому Письмі, був доручений апостолами усій Церковній спільноті».^[v] Прикладом глибокого розуміння відповідальності за все, що отримав від Господа є Св. Ап. Павло, який пише: *“Коли я проповідую Євангелію, нема мені від того слави, бо це мій обов’язок; і горе мені, коли б я не проповідував Євангелії (1 Кор 9, 16).”*

Вся церковна спільнота, та кожен її по окремий член, усвідомлюючи, що *«ми рід вибраний, царське священство, народ святий, люд, придбаний на те, щоб звістувати похвали того, хто нас (в тексті: вас) покликав з темряви у дивне світло (1 Пт 2, 4 – 5, 9)»* повинні бути *«завжди готові дати відповідь кожному, хто у нас (в тексті: вас) вимагає справоздання про нашу (в тексті: вашу) надію (1 Пт 3, 15)»*, та розвиваючи Богом даний дар або талант (Мт 25, 14 – 30; чи міну – Лк 19, 11 – 27), чи вдосконалюючи довірене служіння, очікувати на прихід Господа Ісуса Христа. А оскільки Господь прийде несподівано (пор. Лк 12, 40, 46; 1 Сол 5, 2 – 3)

“вся наша істота – дух і душа, і тіло повинна бути збережена без плями на цю зустріч (пор. 1 Сол 5, 23)”, щоб не тільки уникнути покарання (пор. Лк 12, 47 – 48), але й прийняти від Господа нагороду (пор. Лк 19, 17,19) – увійшовши в Його радість (пор. Мт 25, 21, 23), та знайшовши себе записаними в книзі життя (пор. Одкр 21, 27).

«Остаточний іспит», однак, у будь-якому разі потрібно розглядати в більш широкому контексті. Так, Бог дійсно з нетерпінням чекає, коли ж люди почнуть мудро використовувати блага, даровані Ним. Так, Ісус Христос прийшов як Еммануїл, щоб знайти серед Свого вибраного народу тих людей, які з користю використали щедрі Божі дари. І ми можемо з упевненістю повторити, що Бог і надалі буде через Ісуса зважувати все, що християни роблять протягом свого життя (пор. 1 Кор 3,10–15, 2 Кор 5,10). Все це дуже важливо і не повинно бути упущено. Проте ми повинні також завжди пам’ятати про те, що подібні притчі не дають повного уявлення про Творця світу – Бога, якій послав нам Ісуса на знак Своєї любові. Остання притча була розказана перед самим апогеєм всієї цієї історії, коли Син Людський віддасть «душу Свою як викуп за багатьох» (пор. Мт 20, 28). Жахаючись того, що деякі люди, за словами Ісуса, будуть кинуті у темряву, де стоїть «плач і скрегіт зубів», ми завжди повинні пам’ятати, що Він сам був на шляху до такої п’тьми, де навіть Він відчув себе покинутим Богом (пор. Мт 2, 45–46).

о. д-р Юрій Щурко, УКУ

He will dwell among you. (Zechariah 2:15)

Have you ever heard of a chancel lamp? It’s that lantern or candle in a church that tells us that Jesus is present in the tabernacle. You might think it was developed as a kind of signal to let people know that they need to be reverent when they enter a church, but there is a lot more to it than this.

Think back to the Book of Exodus. When Moses brought the Israelites out of Egypt, they probably felt vulnerable, scared, and isolated. God understood their anxiety and led them with a pillar of fire. The fire reminded them that he was with them and would guide and protect them always.

Remember too the return of God’s people from exile in Babylon. They were filled with joy as they began to rebuild their lives in the city of Jerusalem. But they were also concerned about the nations around them. Would God protect them and let them live in peace? In today’s first reading, the prophet Zechariah promises that God will be with them, this time as a wall of fire. He will protect them, and, even more, will be present among them as they rebuild.

Wouldn’t you love to have that same kind of comfort and peace? Some sign that God is accompanying you on your journey? The flame of the chancel lamp is that sign. In every church, the chancel lamp is there to tell you that Jesus is present. It’s there to remind you of his faithfulness—when you feel vulnerable, anxious, joyful, contented, or scared. It’s there to tell you that Jesus is really and truly present, hidden inside the tabernacle, just as he is present and hidden in the depths of your heart.

Of course, we know that God is always present to us. Our Bible says so; our catechism says so; even our own memory of past events says so. Still, his presence in the Blessed Sacrament stands above all of these assurances. Visible yet hidden, understandable yet mysterious, he is inviting you to come sit with him. Can you take a few moments out of your day and respond to his invitation? Go spend time with him; he just may have a special message for you. *“Thank you, Jesus, for your perpetual presence! Thank you for enlightening my heart!”*

Out of fear . . . (Matthew 25:25)

Can you guess which command appears the most frequently in the Bible? It’s Do not fear. Those words show up 74 times, and the variation “Do not be afraid” appears 48 times. That’s a total of 122 times! We didn’t even count all the various other ways that God tells his people not to let fear rule them.

It’s a shame the fellow in today’s parable didn’t take these words seriously. It was fear that drove him to bury the talent his master had given to him. It was fear that made him think his master was a harsh man with unreasonable expectations. And it was his fear that cast him, penniless, into the outer darkness.

Of course, fear is not a sin in itself. Sometimes it’s exactly the right response to a dangerous situation. Fear can trigger a fight-or-flight reaction as a way of protecting ourselves. It’s only when we let fear overwhelm us that we get in trouble. For instance, if we’re not careful, we might try to steer clear of God—especially in Confession—because we’re afraid he might be angry with us. Or we might bury our gifts rather than use them to build God’s kingdom because we’re afraid we’ll fail.

Don’t let this happen! When you feel fear rising up, remember that God is your Father, not your executioner. Remember that he is “merciful and gracious . . . , slow to anger, abounding in mercy” (Psalm 103:8). Then use whatever courage you have to take the next step forward. God will supply whatever strength you need.

God loves when we push through our fear out of love for him. He loves it when we trust in his goodness and step out in faith. Even if we aren’t as successful as we’d like to be, he still says, “Well done, my good and faithful servant” (Matthew 25:21). He sees our faith, however weak we may think it is. He sees our courage, however small we may think it is. And he rewards us for it.

“Jesus, help me to overcome my fears.”